Povestiri

de Patricia St. John

Titlul original: Would You Believe It? De ce s-a prăbuşit zidul?
Coşul gol
Autobuzul care nu voia să se oprească
De ce a trebuit tocmai el să moară?
Cîntat la miezul nopţii
Invitatul de Crăciun
Frînghia
Fata care n-a putut să uite
Găina albă a DomnuluiLilias Trotter a crescut înainte cu mulţi ani într-o familie mare care avea o casă foarte frumoasă. Adolescentă fiind, s-a descoperit că avea un talent deosebit pentru desen şi pictură. Odată, şi-a petrecut vacanţa împreună cu mama ei într-un hotel din Italia şi acolo şi-a văzut de ocupaţia ei favorită: a făcut multe schiţe avînd ca model tot ce i se părea frumos. În acelaşi hotel stătea un renumit critic de artă, John Ruskin. Mama lui Lilias a apelat la el şi l-a rugat să se uite la desenele fiicei ei. El a fost de acord, dar cam în silă: totdeauna susţinuse că o femeie nu ştie să picteze cum trebuie. Dar cînd a văzut desenele lui Lilias, a trebuit să-şi schimbe părerea.
Renumitul John Ruskin a devenit profesorul şi prietenul lui Lilias. Era convins că tînăra fată va deveni una dintre cele mai mari pictoriţe ale secolului. De aceea, n-a putut înţelege că arta nu era cea mai mare iubire a lui Lilias şi a fost foarte dezamăgit cînd ea ca tînără femeie a renunţat la cariera ei de pictoriţă. A devenit misionară şi a plecat în Algeria, o ţară din nordul Africii, ca să lucreze acolo printre femeile musulmane.
Era o muncă foarte grea. Lilias, care iubea atît de mult frumuseţea, a trăit în cartierele de mizerie şi pe străzile întunecoase dintr-un oraş mare. Din fericire putea să şi călătorească. Îi plăceau întinderile mari ale Saharei şi a pictat multe tablouri cu peisaje din deşert. Deasupra patului ei se găsea o hartă a Africii de Nord, în faţa căreia stătea îngenuncheată ore în şir şi se ruga pentru numeroasele oraşe şi sate ale Algeriei.
Cînd anunţa Vestea Bună, puţini oameni o ascultau, şi uneori se descuraja şi se întreba: "De ce să mă mai rog? La ce bun toate acestea? Dumnezeu nu pare să-mi audă rugăciunile. Aşa de puţini au venit la credinţa în Cristos!"
Într-o zi însă s-a întîmplat ceva care i-a redat curajul să se roage mai departe, pentru că rugăciunile nu sunt niciodată inutile.
Ea locuia într-un cartier foarte populat al oraşului, unde fiecare casă era lipită de cealaltă. Într-o dimineaţă, foarte devreme, pe cînd Lilias încă dormea, zidul dintre casa ei şi cea vecină s-a prăbuşit dintr-odată cu un zgomot mare. Din fericire, Lilias n-a fost rănită, dar camera ei arăta ca după un bombardament, şi ea se uita buimăcită şi speriată la trecerea îngustă care separa casa ei de brutăria vecină. Cum putuse să se întîmple aşa ceva? Zidul păruse să fie foarte stabil şi nu avusese nici o crăpătură! Ea a cerut să vină constructorul din oraş şi l-a însărcinat să refacă zidul şi, dacă era posibil, să afle din ce motiv se prăbuşise.
Constructorul îşi cunoştea meseria. El s-a uitat cu atenţie la mărimea stricăciunilor şi a ieşit apoi afară ca să se uite în împrejurimi. S-a întors foarte tulburat. "Am descoperit cauza!" a zis el. "Pot să vă spun cu siguranţă de ce s-a prăbuşit zidul".

El a explicat că sub brutărie se găsea o pivniţă în care se aflau cuptoarele de copt pîinea şi o maşină de frămîntat aluatul. În fiecare noapte, brutarul lăsase maşina să meargă, şi vreme de douăzeci de ani micile zguduituri ale acestei maşini se transmiseseră zidului casei ei, pînă cînd în dimineaţa aceea ultima zguduitură a făcut să se prăbuşească zidul.
El a fost zidit din nou, iar Lilias a făcut ordine în locuinţa ei. Făcînd lucrul acesta, a avut timp să se gîndească în linişte la nenorocirea ei. Dintr-odată, a avut sentimentul că Dumnezeu îi lămurise prin aceasta ceva foarte important.
Şi-a dat seama că rugăciunile ei nu fuseseră în zadar. Oraşul în care lucra semăna cu o fortăreaţă a păcatului şi suferinţei. O asemenea fortăreaţă nu se poate cuceri într-o singură zi. Totuşi, aşa cum fiecare zguduitură uşoară a maşinii de frămîntat slăbise zidul casei ei, tot aşa, fiecare rugăciune făcută în Numele lui Isus zguduia fortăreaţa diavolului din acest oraş. Prin urmare, Lilias şi alţii au continuat să se roage zilnic, ştiind că zidurile se vor prăbuşi într-o zi cînd va veni timpul lui Dumnezeu.

Noul Testament ne cere să ne luăm armele pe care ni le dă Dumnezeu şi să luptăm împotriva forţelor răului. Arma noastră cea mai puternică este rugăciunea, căci prin rugăciune rămînem în legătură cu Dumnezeu şi ne bizuim pe lucrarea Lui în loc să ne bizuim pe puterile noastre şi pe realizările noastre.

Verset cheie: Efeseni 6:16,18

Rugăciune:
Doamne, adesea mă rog mult timp pentru ceva, şi totuşi pare să nu se întîmple nimic.
Ajută-mă să cred că fiecare rugăciune făcută în Numele Tău este auzită de Dumnezeu, că ea îşi îndeplineşte lucrarea şi că în final iubirea şi bunătatea lui Dumnezeu vor triumfa asupra urii şi păcatului.
Păzeşte-mă să nu mă descurajez şi să renunţ. Arată-mi lucrurile pentru care vrei să mă rog, şi apoi fă-mă răbdător şi perseverent în rugăciune.

Subiect de meditare:
De ce nu ne ascultă totdeauna Dumnezeu rugăciunile imediat?
Chiar dacă nu observăm de fiecare dată, Dumnezeu răspunde de fapt totdeauna rugăciunilor noastre. Fireşte, nu neapărat aşa cum aşteptăm noi sau atunci cînd ne aşteptăm noi.
La unele dintre rugăciunile noastre, Dumnezeu răspunde cu "da".
La unele dintre rugăciunile noastre, Dumnezeu răspunde cu "nu".
La unele dintre rugăciunile noastre, Dumnezeu răspunde cu "aşteaptă".
Lucrul acesta îl vor arăta următoarele povestiri. L-am întîlnit pe domnul Maltar într-un loc minunat şi de neuitat: la mormîntul din grădină, unde lucra de mulţi ani ca paznic şi ghid al mormîntului din această grădină aflată în Ierusalim (Ierusalem). Acolo în grădina liniştită este un singur mormînt vechi scobit în stîncă. În gaură se află o lespede de piatră în care trebuie să fi fost cîndva un cadavru. În exterior se mai pot distinge şi astăzi urmele lăsate de un bloc mare şi rotund de piatră care fusese cîndva rostogolit înaintea intrării.
Acum, această piatră nu mai este acolo, iar mormîntul este deschis şi gol. Din cauza aspectului şi poziţiei sale, mulţi oameni presupun că acesta este mormîntul lui Iosif (Iosef) din Arimateea, mormîntul în care a fost pus Isus*.

Mulţi turişti îl vizitează, şi domnul Maltar, paznicul arab, arată nenumăraţilor oameni grădina liniştită şi îngrijită şi le povesteşte despre moartea şi învierea lui Isus. El ne-a invitat la masă, şi noi l-am întrebat cum au ajuns el şi soţia lui să lucreze acolo şi cînd se întîmplase lucrul acesta. Atunci el ne-a spus istoria vieţii lui.
Pînă la împărţirea Palestinei şi la războiul de independenţă a evreilor, cînd Ierusalimul a fost împărţit în sectorul evreiesc şi cel arab, domnul Maltar fusese director de bancă. Cînd a izbucnit războiul, el, soţia lui şi cei nouă copii ai lor nu erau acasă, şi din cauza luptelor nu s-au mai putut întoarce la casa lor. Cînd războiul s-a terminat, banca, casa şi toţi banii lui să găseau în sectorul pe care-l cîştigaseră evreii, şi astfel el şi familia lui au ajuns curînd în mizerie.
"În fiecare zi mă duceam la sucursala băncii noastre de aici din Ierusalimul de Vest", a zis el, "dar nu intra nici un ban în contul nostru, şi ei nu mă puteau ajuta. În fosta noastră patrie trăisem confortabil. Copiilor noştri nu le lipsise nimic. Apoi, banii ni s-au terminat rapid, iar eu şi soţia mea ne-am făcut griji. Mai tîrziu au apărut organizaţii de întrajutorare pentru sutele de refugiaţi, dar atunci totul era în dezordine şi haos. Noi nu ştiam cui să ne adresăm ca să cerem ajutor.
În schimb, vorbeam în fiecare zi cu Domnul nostru. Îi citeam promisiunile pe care ni le făcuse, apoi îi adunam pe copiii noştri şi le citeam şi lor promisiunile lui Dumnezeu. Aşa am citit de pildă în Psalmi: ‚Chiar şi leii puternici suferă adesea de foame, dar cine vine la Domnul găseşte tot ce are nevoie pentru viaţă'". Am citit în Isaia: "Poporul Meu va trăi în locul păcii, în locuinţe sigure, în locuri liniştite şi fără griji'. Dar înainte de orice ne-am încrezut în cuvintele lui Isus: ‚Îngrijiţi-vă mai întîi să vă supuneţi stăpînirii lui Dumnezeu şi să faceţi ce vă cere El, şi atunci El Se va îngriji de voi cu toate celelalte'. Eram destul de sigur că Dumnezeu Îşi va ţine promisiunile şi că nu vom ajunge să flămînzim.
Voiam însă ca şi copiii mei să aibă această încredere. A venit ziua în care am mîncat la micul dejun ultimele alimente. Atunci i-am strigat pe copii să vină la mine. ‚Copii', am zis eu, ‚Domnul a promis să ne dea ceea ce avem nevoie. Dar noi nu avem bani şi nici ce să mai mîncăm. Să-I spunem acum lui Dumnezeu lucrul acesta, numai şi numai Lui. Pe urmă voi ieşi cu acest coş gol, şi voi toţi rămîneţi acasă. Atunci vom vedea dacă Dumnezeu Îşi va ţine promisiunile sau nu'.
Astfel, am stat toţi în jurul coşului şi ne-am rugat, şi copiii au observat că acesta era un moment foarte important. S-au uitat în urma mea în timp ce coboram pe stradă în jos cu coşul gol în mînă. Habar nu aveam unde să mă duc, aşa că m-am hotărît să mă interesez mai întîi la sucursala băncii mele dacă n-au intrat cumva ceva bani.
Dar acolo am primit acelaşi răspuns ca de fiecare dată. M-am întors să plec, şi în şirul de oameni care aşteptau la ghişeul băncii am văzut un vechi prieten. El plecase înaintea noastră din vechea patrie şi-şi plasase banii în siguranţă în această bancă.
‚Ei, dar ce surpriză, Maltar!' a strigat prietenul meu. ‚Ce faci aici?'
‚Locuiam în Ierusalimul de Est', am răspuns eu, ‚şi ne petreceam aici concediul cînd a izbucnit războiul. După aceea nu ne-am mai putut întoarce acasă'.
‚Atunci înseamnă că aveţi probleme cu banii', a presupus prietenul meu. ‚Ia spune-mi, cum vă descurcaţi?'
A fost cît pe ce să-i povestesc de situaţia noastră, când mi-am amintit ceea ce spusesem copiilor noştri. Nu promisesem eu oare: ‚Să-I spunem numai şi numai Domnului?' De aceea, i-am spus prietenului meu că o duceam bine, şi am ieşit din bancă cu coşul gol. Nu ştiam încotro s-o iau, astfel că m-am aşezat la umbră pe o bancă din parcul de vizavi.

‚Am spus adevărul', mă gîndeam eu. ‚Celor care se încred în Dumnezeu le merge totdeauna bine. Totul va fi bine'.
Stăteam acolo, mă uitam ţintă în jos şi aşteptam. Eram aşa de cufundat în gînduri, că nici n-am auzit cum s-a apropiat de mine pe dinapoi prietenul meu.
‚Poţi să-mi spui ce vrei, Maltar: cu nouă copii flămînzi nu poate să-ţi meargă bine!' a zis el clătinînd din cap, a aruncat o mînă de bancnote în coşul gol şi a plecat mai departe. Eu m-am dus la piaţă şi am umplut coşul, pînă ce aproape că nu-l mai puteam duce. Am cumpărat tot ce era nevoie pentru un prînz bun, şi încă şi mai mult. Restul de bani l-am pus în portofel. Apoi am plecat acasă. Era aproape amiază cînd am ajuns, iar copiii aşteptau la poartă şi se uitau ţintă la coşul plin.
Ne-am aşezat şi am luat masa. Ce bine era să mîncăm pe săturate după săptămînile acelea cu mîncare puţină! Dar era şi mai bine să ştim că Domnul Se ţine de ceea ce ne-a promis".
Curînd după aceea, domnul Maltar a găsit de lucru. După ce copiii lui au crescut, el şi soţia lui s-au mutat în căsuţa de la marginea grădinii în care se află mormîntul în stîncă, şi domnul Maltar a devenit paznic şi ghid al turiştilor.
Mai tîrziu am aflat că fusese împuşcat în timpul războiului "de şase zile" pe cînd stătea lîngă mormîntul deschis. Poate că el, care iubea atît de mult acest loc, fusese vesel şi fericit să moară tocmai aici unde Domnul lui învinsese moartea, iar piatra fusese rostogolită.
În fiecare an, în dimineaţa de Paşte, mulţi oameni vin în grădină şi cîntă în amintirea învierii lui Isus:
"Cîntaţi toţi şi marea-I putere,
Păcatul cel greu, El l-a frînt.
Zdrobind moartea prin înviere
Intrat-a în Locul preasfînt".

Verset cheie: Filipeni 4:19

Rugăciune:
Ajută-mă, Tată din cer, ca zi de zi să mă încred în promisiunile Tale şi să fac experienţa realităţii lor.
Te rog şi pentru cei care azi sunt săraci şi flămînzi. Dă-le astăzi pîinea zilnică. Învaţă-i să se întoarcă spre Tine în credinţă. Arată-mi mie şi altora ce putem face ca să-i ajutăm.

Subiect de meditare:
Crezi tu sincer că vei fi mai fericit sau că-ţi va merge mai bine dacă Dumnezeu ar răspunde cu "da" la toate rugăciunile Tale? "Trezeşte-te, Fatima, trebuie să plecăm! Soarele este deja deasupra dealului!"
Fatima a căscat şi s-a ridicat, stînd pe marginea patului. Ea şi Maria înnoptaseră în satul pe care-l vizitau în fiecare marţi seară ca să distribuie medicamente şi să spună Vestea Bună tuturor celor care do-reau să asculte. Menana, o femeie care fusese tratată de Maria în spital, le invitase în satul ei, şi cînd ele au venit, le găzduise plină de bucurie în căsuţa ei. De atunci încolo se adunau sub acoperişul de paie o dată pe săptămînă la apusul soarelui o mulţime de săteni cu ochi negri, care erau în trecere spre casă de la ogoarele lor. Unii voiau numai medicamente, alţii totuşi rămîneau ghemuiţi lîngă focul de cărbuni

şi voiau neapărat să asculte povestiri din Biblie. Uneori stăteau de vorbă pînă tîrziu noaptea despre chestiuni care îi interesau. Adesea se făcea miezul nopţii pînă ce Maria şi Fatima puteau în sfîrşit să se culce pe saltelele de lîngă perete.
În dimineaţa următoare trebuiau apoi să se scoale devreme şi să se întoarcă acasă cît mai repede posibil, căci pe la ora 9 veneau copiii la lecţii, şi staţiunea lor misionară era la vreo doisprezece kilometri depărtare de sat. Uneori parcurgeau această bucată de drum pe jos, dar alteori puteau merge cel puţin cinci kilometri cu un autobuz luat din piaţa satului care le ducea pînă la o răscruce de drumuri. Din păcate, acest autobuz avea un mers destul de neregulat.
În această dimineaţă de vară, ele au plecat devreme ca de obicei. Era timpul secerişului. Lanurile de grîu erau de aur palid; vîntul de dimineaţă curăţa ariile de treierat. Mai jos, lîngă rîu, creştea porumbul în răzoare de smarald, iar smochinele erau gata de a fi recoltate. Soarele străbătea deja pîcla de ceaţă matinală. Va fi o zi foarte caldă. Cu cît se apropiau mai mult de casă, cu atît mai bine. Spre marea lor uşurare, tocmai cînd au ajuns la şoseaua principală au văzut autobuzul venind. Era deja plin, dar au reuşit să se înghesuie cumva şi ele.
N-a durat mult, şi Fatima i-a dat Mariei un ghiont. Urmau să ajungă imediat la bifurcaţie. Ele şi-au croit drum prin mulţimea de oameni pînă lîngă şofer.
"Aţi putea opri la intersecţie?" a întrebat Fatima. "Am vrea să coborîm acolo!"
Dar şoferul părea prost dispus şi morocănos. "Nici nu se pune problema!" a mîrîit el. "Acolo nu este staţie, şi deci nu voi opri. Mă duc pînă la podul următor. De acolo puteţi să vă întoarceţi pe jos în satul dumneavoastră".
"Dar atunci trebuie să urcăm cîţiva kilometri din vale pînă sus!" a strigat Maria înspăimîntată. "Vom avea nevoie de ore ca să urcăm din nou pînă sus. Vă rog să opriţi!" În inima ei a strigat la Dumnezeu: "Doamne, Tu ştii că trebuie neapărat să ajungem acasă, şi se face tot mai cald! Fă-l Te rog să oprească!"
Dar şoferul nu s-a lăsat înduplecat, şi astfel nu le-a mai rămas altceva decît să se încline în faţa destinului. Maria fierbea de mînie, dar Fatima era uimitor de liniştită. "Azi dimineaţă ne-am rugat ca Dumnezeu să ne aducă cu bine acasă", i-a şoptit ea Mariei. "Aşteaptă acum! Ajungem noi cumva acasă!"
Dar Maria nu se simţea deloc în stare să fie răbdătoare cînd autobuzul s-a oprit în sfîrşit şi le-a lăsat la poalele unui deal abrupt, la zece kilometri depărtare de satul lor.
Ele stăteau şi se uitau jos în vale. Poate că venea vreun alt vehicul din direcţie opusă care să le ducă spre casă? Dar nu se vedea nici unul. Dealurile sclipeau deja din cauza arşiţei, iar rîul era aproape complet uscat. Devenise doar un pîrîiaş printre tufele de oleandri. Maria şi Fatima se uitau atît de încordate în vale, că nici n-au auzit cum se apropia de ele o femeie. În braţe ducea un pachet acoperit cu o basma. Ea a aruncat o privire spre Maria, apoi s-a dus direct la Fatima.
"Aceasta este englezoaica?" a întrebat ea.
"Da, sora mea", a răspuns Fatima.
"Atunci fă-mi cunoştinţă cu ea!" a rugat-o femeia.
Ţăranca robustă cu ochi negri purta pe cap o pălărie de paie cu boruri late şi o rochie din postav grosolan cu dungi. Pe picioare avea jambiere de piele care o apărau de zgîrieturi şi muşcături de şarpe, iar în jurul gîtului purta nişte amulete care s-o apere de spirite rele. Ea s-a aşezat în faţa Mariei şi a tras basmaua de pe pachetul pe care-l ţinea în braţe. Era un bebeluş, a cărui faţă o protejase ca să îndepărteze muştele de la ochii lui infectaţi.

Pleoapele erau aşa de umflate, că arătau ca nişte boabe de strugure închise la culoare, şi ochii nici nu se mai vedeau.
"Ţi-am adus-o", a zis simplu femeia.
"De cîtă vreme arată aşa?" a întrebat Maria.
"De patru zile. Nu face decît să plîngă întruna şi nu vrea să sugă".
"Dar cum de-ai venit tocmai pînă aici? Astăzi nu este zi de tîrg! Nu este nimeni altcineva din satul tău pe drum!"
"Noaptea trecută am observat că i se făcea tot mai rău fetiţei mele. Ea ardea de febră. Am adormit cu inima grea. Dar apoi am avut un vis. Un bărbat îmbrăcat în alb a venit la mine şi mi-a poruncit: ‚Du copilul la englezoaică!' Eu i-am răspuns: ‚Dar nu ştiu unde locuieşte, şi nici măcar n-o cunosc'. Atunci bărbatul a continuat: ‚Scoală-te în zori şi coboară pe drumul principal pînă la pod! Acolo te aşteaptă. Ea îţi va spune ce să faci'. De aceea, eu am venit, şi tu eşti într-adevăr aici".
Aşa că au plecat împreună pe şoseaua care ducea peste deal şi apoi pînă la staţiunea misionară. Curînd a trecut un alt autobuz, al cărui şofer a oprit şi le-a lăsat să urce. În felul acesta au mers cu maşina cea mai mare parte a drumului. Femeia a rămas toată ziua la Maria. Spre seară, bebeluşul arăta deja mult mai bine. Primise cîteva injecţii cu penicilină, iar ochii fuseseră spălaţi de cîteva ori cu ceai de muşeţel.
Femeia a putut să plece din nou spre casă cu bebeluşul ei, iar Maria i-a dat medicamente şi i-a promis s-o viziteze sîmbătă.
Copilul s-a însănătoşit complet, şi în sîmbăta aceea această familie şi întregul sat au auzit pentru prima oară despre iubirea lui Isus. Maria şi Fatima au vizitat deseori satul. Mama şi vecina ei erau deosebit de interesate. Maria şi Fatima şedeau pe sol, le spuneau ce mult le iubeşte Dumnezeu şi-I mulţumeau Domnului tot mereu că El spusese "aşteaptă" atunci cînd Maria dăduse năvală la El în rugăciune ca şoferul să oprească autobuzul.

Nu te îndoi niciodată că Dumnezeu îţi aude rugăciunile. Dacă nu răspunde imediat, încrede-te în El, căci pesemne că are motive bune pentru aceasta! Citeşte încă o dată istoria lui Lazăr din Ioan 11. Oamenii voiau ca Isus să vină imediat; totuşi, El a aşteptat patru zile, pentru ca după aceea să facă o minune şi mai mare decît să vindece un om bolnav. Mulţi oameni au început să-L laude pe Dumnezeu atunci cînd l-au văzut pe Lazăr înviat dintre cei morţi. Şi cîte lucruri n-au învăţat Maria şi Marta despre Isus în acest timp de aşteptare!

Verset cheie: Ioan 13:7
Rugăciune:
Doamne, şi eu m-am rugat, fără să primesc răspuns de la Tine. Te rog, întăreş-te-mi credinţa, ca să pot fi convins că: Tu ştii totul, mă iubeşti şi Te îngrijeşti de mine, şi mi-ai auzit fiecare din rugăciunile mele.
Ajută-mă să fiu răbdător şi să aştept intervenţia Ta, pentru că Tu ştii cel mai bine ce este bun pentru mine şi pentru alţii.
Îţi mulţumesc că într-o zi voi înţelege de ce ai spus "aşteaptă" sau "nu".
Ajută-mă ca pînă atunci să mă încred în Tine, dragă Tată!

Subiect de meditare:

Poţi să-ţi aminteşti de vreo situaţie în care a trebuit să aştepţi mult timp pînă ţi-a ascultat Dumnezeu rugăciunea şi în care ai văzut că la urma urmei a fost mult mai bine aşa? Te va ajuta aceasta să te încrezi în Dumnezeu cînd va trebui în viitor să te rogi aparent fără rezultat pentru vreun lucru oarecare? Fiecare îl cunoştea. Făcea parte dintre creştini şi fusese numit director al serviciilor lor sociale, care printre altele distribuia alimente la văduve. Pînă atunci, această distribuire nu fusese prea bine organizată, şi astfel apăruseră probleme cu doamnele în vîrstă: Imigranţii greci îi acuzaseră pe creştini de discriminare rasială în favoarea evreilor. De aceea, i se încredinţase lui Ştefan conducerea unui grup mic de oameni care aveau responsabilitatea distribuirii alimentelor, şi de atunci nu mai fusese nici o problemă. Văduvele erau foarte bucuroase şi-l priveau pe tînărul Ştefan ca binefăcătorul lor.
Fireşte că distribuirea alimentelor era numai o parte din ocupaţia lui. Inima lui Ştefan era plină de iubire pentru Isus din Nazaret, care nu cu mult timp înainte fusese crucificat în afara zidurilor Ierusalimului. Ştefan, ca şi ceilalţi creştini, era convins că acest Isus era Mesia al evreilor, Salvatorul pe care Dumnezeu Îl promisese de atîta timp poporului Său. Deoarece Isus era Dumnezeu, nici chiar mormîntul sigilat cu o piatră mare nu fusese în stare să-L reţină. El înviase şi Se întorsese la Tatăl Său. Înainte de a-Şi părăsi prietenii, El le încredinţase acest mesaj: "Mergeţi acum în toată lumea şi anunţaţi tuturor oamenilor Vestea Bună!"
Ştefan era trist că avusese nevoie de atîta timp ca să-şi dea seama cine era Isus cu adevărat. Oare de ce nu-L urmase cînd trăise încă în această lume? Cu atît mai mult folosea el acum orice ocazie de a spune mai departe Vestea Bună! Imediat ce ultima văduvă primea alimentele, el pleca la evanghelizare.
Erau zile minunate. Era ca şi cum Cristos ar trăi din nou în cei care Îl urmau. În ceea ce făcea Ştefan îşi găsea expresia puterea şi iubirea lui Isus. Cînd vorbea Ştefan, părea că vorbeşte Isus prin el. Cu toate acestea, conducătorii mîndri ai poporului, care Îl urîseră pe Isus, Îl urau acum şi în persoana lui Ştefan şi încercau să-l reducă la tăcere prin ameninţări şi polemici. Cînd toate acestea au eşuat, au găsit nişte martori falşi care trebuiau să răspîndească minciuni în legătură cu Ştefan. Pe baza declaraţiilor lor false, Ştefan a fost arestat.
Sute de oameni au fost prezenţi la proces şi au auzit toate minciunile care s-au spus despre el. Duşmanii lui îl observau atent în timp ce el le asculta acuzaţiile. Li s-a făcut frică văzînd că faţa lui Ştefan strălucea de o glorie care putea veni numai de la Dumnezeu. "Ca o faţă de înger!" a şoptit cineva din mulţimea înfricoşată.
"Sunt adevărate aceste acuzaţii?" a întrebat marele preot, care cel puţin i-a dat lui Ştefan şansa de a se apăra. Dacă Ştefan putea să fie acum foarte înţelept şi foarte prudent, poate că era în stare să scape cu faţa curată. El mai avea o ultimă şansă.
"Dar", s-a gîndit Ştefan, în timp ce se uita la feţele din jurul lui pe care se citea furia şi teama, "este ultima ocazie pe care o am de a le spune despre Isus, Domnul meu, care este viu. Acum nu este timpul să fiu prudent". Ca urmare, el a dat la o parte orice gînd privitor la propria lui securitate şi a ţinut un discurs lung şi pasionat, care este consemnat în Noul Testament, în capitolul 7 din Faptele apostolilor. El dovedea ascultătorilor lui că Israel refuzase mereu în istoria lui să asculte de vocea lui Dumnezeu. Totuşi, Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a dat mereu poporului o a doua şansă. Nu cu mult timp în urmă, evreii respinseseră totuşi cea mai mare şi ultimă ofertă a lui Dumnezeu dată omenirii şi L-au crucificat pe Mesia.

Cînd Ştefan a ajuns aici, murmurul mulţimii s-a înteţit tot mai mult, pînă ce conducătorii evrei s-au năpustit înainte, scrîşnind din dinţi şi ameninţînd cu pumnii.
În mulţime se găseau şi creştini care precis că se rugau: "Doamne, salvează-l pe Ştefan! Ocroteşte-l, păzeşte-l de suferinţă şi moarte!"
Poate să-şi închipuie cineva o situaţie mai groaznică? Ştefan stătea singur în faţa acestei mulţimi furioase, însetată de sînge! Dar el nu părea să observe lucrul acesta, căci nu se uita la oameni, ci vedea gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu deschisese larg o bucată din lumea Sa nevăzută, şi Ştefan putea să arunce o privire asupra ei. "Ia uitaţi-vă!" a strigat el. "Văd cerul deschis şi pe Fiul Omului stînd la dreapta lui Dumnezeu!"
Poate că oamenii care stăteau lîngă el s-au uitat ţintă în sus. Dar ei vedeau numai cerul albastru. Acum, conducătorii poporului auziseră destul. Şi-au astupat urechile ca să nu mai audă strigătul de bucurie al lui Ştefan şi s-au năpustit asupra lui. Lovindu-l cu picioarele şi cu pumnii l-au scos afară din oraş. Apoi şi-au aruncat hainele la picioarele unui bărbat numit Saul şi au început să arunce cu pietre în Ştefan.
"Doamne, salvează-l! Avem atîta nevoie de el! Fă ca să nu i se întîmple nimic rău!" Precis că aşa s-au rugat creştinii.
Ştefan a căzut în genunchi. Pietre tot mai mari se îndreptau asupra lui, dar el avea ochi şi urechi numai pentru gloria lui Dumnezeu. Acolo stătea Domnul lui în picioare şi-l saluta. În curînd va ajunge acasă!
"Doamne Isuse, primeşte spiritul meu!" a strigat el ca un alergător epuizat care a ajuns la ţintă şi care strigă de bucurie pentru victorie. Aproape că ajunsese acolo unde domneşte numai iubirea perfectă a lui Dumnezeu. Răutatea şi ura oamenilor se aflau hăt departe înapoia lui, iar iubirea şi iertarea lui Cristos care îl umpleau i-a cuprins chiar şi pe ucigaşii săi. "Doamne, nu-i pedepsi pentru această vină!" a strigat Ştefan cu un ultim efort. Şi apoi a murit.
Mulţimea furioasă s-a împrăştiat. Probabil că numai seara au îndrăznit creştinii înspăimîntaţi şi în lacrimi să iasă pe furiş din case ca să-l înmormînteze. Ei se rugaseră pentru ocrotirea lui - şi totuşi el murise. Oare le auzise sau le răspunsese Dumnezeu la rugăciune? Oare de aceea deschisese Dumnezeu larg poarta lumii Sale nevăzute? Poate că El îl salvase totuşi într-un mod miraculos şi-l ocrotise pe Ştefan - de frică, de înfrîngere şi mai înainte de orice de ură? Nu învinsese pînă la urmă iubirea? Nu domnea acum Ştefan în viaţa eternă, scăpat de moarte?
Şi totuşi s-a mai întîmplat ceva în această zi. Ajuns acasă, acest evreu mîndru pe nume Saul se lupta cu teama şi conştiinţa lui împotriva lui Dumnezeu. În timp ce păzea hainele ucigaşilor, se uitase cum era Ştefan lovit cu pietre. Saul Îl ura pe acest Isus. Dar în seara aceasta a fost cu siguranţă zguduit... Ce văzuse Ştefan? Cum putea un om să moară aşa în pace şi iubire?!
Da, prin moartea lui Ştefan, creştinii pierduseră pe unul dintre conducătorii lor. Dar tocmai prin aceasta l-a pregătit deja Dumnezeu pe un altul, căci Saul avea să se predea curînd lui Cristos.

Sunt multe motive pentru care Dumnezeu răspunde uneori cu "nu" rugăciunilor noastre. Dar aceasta nu înseamnă că El nu le-a auzit sau că cererile noastre n-ar fi fost importante pentru El. De obicei, Dumnezeu vrea să spună "nu" atunci cînd împlinirea cererii noastre nu este bună pentru noi. Totuşi, uneori Dumnezeu spune "nu" pentru că are pentru noi ceva cu mult mai bun decît ceea ce L-am rugat noi.

Aşa a fost şi în această istorie. Ştfean i-a ajutat pe mulţi oameni în viaţa lui. Prin moartea lui însă au fost ajutaţi milioane de oameni - pînă astăzi.
Chiar dacă nu-L înţelegem totdeauna pe Dumnezeu, putem să ne încredem în El şi să-L lăudăm pentru faptul că ne ascultă rugăciunile în felul Său - care este cel mai bun.
Verset cheie: Psalm 62:8-9

Rugăciune:
Tată, aş vrea să mă încred în Tine, deşi nu mi-ai răspuns la cîteva rugăminţi. Ştiu că Tu mă auzi, mă iubeşti şi ştii cel mai bine ce este bun pentru mine.
Vreau să mă încred în Tine că-mi pregăteşti un răspuns la rugăciune mult mai bun decît cel pe care l-aş fi dorit eu şi Îţi mulţumesc că într-o zi voi înţelege lucrul acesta.

Subiect de meditare:
Te simţi părăsit de Dumnezeu atunci cînd răspunde cu "nu" la rugăciunea ta?
Crezi că Dumnezeu te-a părăsit cu adevărat? Ei se sprijineau de un zid de pietre necioplite şi nu se mişcau, căci cea mai mică mişcare era foarte dureroasă pentru ei. În plus, picioarele le erau prinse în butuci, aşa că oricum nu s-ar prea fi putut mişca. În închisoare era întuneric beznă, şi în faţa lor se afla o noapte foarte lungă şi chinuitoare. N-aveau nici o idee despre ceea ce le va aduce ziua următoare. Poate că executarea lor? Totuşi, gîndurile celor doi bărbaţi se îndreptau mai mult spre trecut decît spre viitor. Prin cîte nu mai trecuseră în ultimele săptămîni - întîmplări uimitoare, glorioase, dar şi înspăimîntătoare!
Ei discutau cu voce scăzută despre ceea ce se petrecuse. Se bucurau că cel puţin fuseseră puşi laolaltă. Îşi aminteau de ziua în care sosi-seră în Filipi. Călătoriseră toată ziua, erau frînţi de oboseală şi nici nu ştiuseră ce să facă. Totuşi, fuseseră foarte siguri că Dumnezeu îi călăuzise aici. Şi apoi fusese dimineaţa aceea paşnică de sabat în care ei se duseseră pînă la rîul dintre dealuri. Acolo întîlniseră un mic grup de femei la rugăciune, printre care era şi Lidia.
Lidia! Practic nu fuseseră nevoiţi să-i explice prea multe lucruri, căci inima ei fusese deja deschisă pentru adevărul despre Isus. Ea fu-sese prima care crezuse şi-şi pusese deja casa la dispoziţia celor doi predicatori străini, astfel că ei au putut predica acolo Vestea Bună. Curînd veniseră la credinţă mai mulţi oameni, şi în scurtă vreme era o ceată întreagă de creştini care se adunau în mod regulat ca să audă mai multe despre Isus. Fusese o vreme minunată... pînă la întîmplarea aceea cu tînăra sclavă. Fusese atunci o victorie minunată pentru Domnul. Prin puterea Sa, ea fusese eliberată de sub puterea spiritului rău, şi din clipa aceea devenise complet schimbată. Totuşi, ea era sclavă, şi stăpînii ei nu mai puteau de mînie. Fata îi făcuse pînă atunci să cîştige mulţi bani. Oamenii plătiseră pentru faptul că auzeau vorbind prin gura sclavei spiritul acela din lumea nevăzută. Şi acum? Ei bine, fata fusese vindecată, şi acest izvor de bogăţie secase. Cine era vinovat de această pierdere? Desigur că străinii aceia doi cu învăţătura lor nouă!
Ca urmare, Pavel (Paul) şi Sila fuseseră atacaţi brusc în plină stradă şi tîrîţi spre tribunalul din piaţă. Acolo au fost acuzaţi că tulbură ordinea publică. Nimeni nu voia să audă ce aveau cei doi de spus în apărarea lor. Ei au fost biciuiţi pe loc şi apoi aruncaţi în închisoare.
"Ai grijă să nu scape!" i-au zis directorului închisorii conducătorii administraţiei oraşului. "În ultimul timp s-au întîmplat lucruri ciudate, şi nu poţi fi destul de prevăzător".

"Nici o grijă, o să-i supraveghez eu!" i-a asigurat directorul închisorii. "Aici în închisoare nu se va întîmpla nimic ciudat! Şi ca să nu risc nimic, le voi pune picioarele în butuci".
Şi acum ei stăteau acolo răniţi şi cu picioarele înţepenite din cauza butucilor. Capul le vîjîia, pentru că totul se petrecuse aşa de repede. Ce se întîmpla cu ei nu li se părea prea important. Între timp se obişnuiseră cu asemenea maltratări. Dar ce se va întîmpla cu Lidia şi cu noii creştini? Şi cum îi va merge apoi tinerei sclave eliberate de sub puterea forţelor întunecate?
"Hai, Sila, să ne rugăm pentru ea!" a spus Paul. El ştia că nici butucii, nici zăvoarele de fier, nici celula din închisoare nu puteau împiedica rugăciunile să se înalţe la Dumnezeu.
În timp ce se rugau, cei doi bărbaţi şi-au uitat durerile şi întunericul. Şi-au dat seama că Însuşi Cristos era cu ei în celulă, El, Domnul lor, care suferise mult mai mult ca ei, a cărui voce îi chemase să vină în Filipi, a cărui putere o salvase pe Lidia şi scosese spiritul rău din tînăra sclavă şi a cărui iubire alinătoare şi mîngîietoare îi înconjura şi aici în închisoare. Toate acestea li s-au părut dintr-odată aşa de minunate, încît au început să cînte. Pur şi simplu nu puteau face altfel. Cîntecele lor de laudă au devenit tot mai puternice, şi ceilalţi deţinuţi s-au trezit şi ascultau uimiţi. Cîntat în închisoare? Aşa ceva nu se mai întîmplase niciodată!
Totuşi, nu numai deţinuţii ascultau cum cîntau cei doi, ci şi Dumnezeu. Iar în laudă se ascunde o putere mare, şi Satan nu poate face nimic împotriva ei. În timp ce cîntecele răsunau în închisoare, zidurile au început să se mişte, zăvoarele şi broaştele au fost forţate, iar uşile de fier s-au deschis larg cu un zgomot mare. Lanţurile s-au rupt şi au căzut zăngănind la pămînt, iar prizonierii înspăimîntaţi au căutat pe pipăite o ieşire. Ei erau deodată liberi, dar acolo era prea întuneric ca să poată găsi drumul spre ieşire.
Totuşi, cel mai mult se temea directorul închisorii. El ştia că dacă reuşea să scape chiar şi un singur deţinut, trebuia să plătească el însuşi cu viaţa. Execuţiile romane erau foarte crude şi chinuitoare. Şi atunci era mult mai bine să-şi ia singur viaţa. El a scos sabia ca să se omoare. În clipa aceasta i-a trecut prin faţa ochilor toată viaţa lui de întuneric şi de păcat... Unde se va duce acum? Exista oare ceva care să-l salveze de pedeapsa zeilor?
Atunci a auzit o voce în întuneric: "Nu-ţi fă nimic rău! Toţi suntem aici!"
Teama lui a crescut şi mai mult. El cunoştea această voce. Acesta era deţinutul care cîntase şi care nu se temea de moarte. Oare descoperiseră cei doi oameni ce anume trebuia cineva să facă pentru a nu mai avea teamă de moarte? Oare i-ar dezvălui şi lui secretul?
"Faceţi lumină!" a strigat el, şi în timp ce restul gardienilor închisorii s-au grăbit să vină cu felinare şi să-i ducă pe deţinuţi din nou în celulele lor, el s-a dus repede la locul de unde venea vocea. Pavel şi Sila stăteau liniştiţi la lumina unui felinar. Tremurînd, directorul închisorii s-a aruncat la picioarele lor şi a strigat: "Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu salvat?"
Răspunsul a răsunat cu tărie şi siguranţă: "Primeşte-L pe Isus ca Domn al tău şi încrede-te în El - şi atunci vei fi salvat - şi împreună cu tine cei ai tăi".
Acesta era deci secretul! Directorul închisorii le-a spălat celor doi deţinuţi rănile, apoi i-a trezit pe ceilalţi membri ai familiei lui care dormeau, căci timpul era scurt. Pavel şi Sila, care precis că ar fi dorit să se culce şi să se odihnească, au vorbit oamenilor despre Isus.
Şi cînd aceştia s-au hotărît să trăiască de acum cu Isus, i-au botezat. Pe urmă au mîncat cu toţii şi s-au bucurat. Noaptea aceea a fost ciudată, minunată, şi zorii dimineţii au venit mult prea repede. Zvonul despre ceea ce se întîmplase se răspîndise deja în tot oraşul, şi

consilierii orăşeneşti îngroziţi şi-au cerut scuze lui Pavel şi Sila şi i-au implorat să părăsească oraşul.
A fost într-adevăr ciudat ce se întîmplase atunci în închisoare! Şi toate acestea doar pentru că doi deţinuţi în suferinţele şi întunericul lor îşi ridicaseră ochii la Dumnezeu, Îi mulţumiseră şi-L lăudaseră.

Verset cheie: Rugăciunea lui David din Psalmul 103:1-5

Subiect de meditare:
Încearcă să scrii cu cuvintele tale o rugăciune de mulţumire pe care poţi s-o reţii şi s-o foloseşti tot mereu. În ea, mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentru lucrurile de care eşti deosebit de recunoscător, şi poate şi pentru unele care nu-ţi plac aşa de mult, dar care sunt totuşi bune. Următoarea povestire este o legendă străveche a Bisericii ortodoxe timpurii. În ea e vorba despre cizmarul Grigore.
Grigore trăia într-un sătuc şi reparase de mulţi ani încălţămintea bărbaţilor şi femeilor, adulţilor şi copiilor. El lucra cu hărnicie şase zile pe săptămînă, dar dugheana lui rămînea închisă în timpul duminicii. Atunci, el se ducea la bisericuţa din vîrful dealului ca să se roage şi să-L laude pe Dumnezeu. Duminicile erau cele mai fericite zile ale lui, căci Dumnezeu era cel mai bun Prieten al lui Grigore. Anii au trecut. Grigore a îmbătrînit. Soţia lui a murit, iar copiii se căsătoriseră şi plecaseră în alte părţi. Banii erau puţini, şi uneori Grigore de abia avea atîţia bani cît să cumpere alimente şi lemne de foc.
Era Crăciun. Ţara era acoperită de un strat gros de zăpadă. În biserica de pe deal se aprinseseră lămpile, şi lumina lor veselă ieşea pe ferestre. Oamenii se grăbeau spre lumina caldă ca să sărbătorească împreună naşterea lui Cristos. Numai bătrînul cizmar Grigore şedea la fereastra dughenei lui şi observa cu o expresie melancolică mulţimea fericită. Mulţi oameni se opreau şi-l salutau.
"Nu vii şi tu cu noi, taică Grigore?" l-au întrebat ei. "Bat clopotele. Ia-ţi haina şi vino cu noi!"
Dar Grigore a clătinat trist din cap. "Nu pot să mai urc dealul", a zis el. "Genunchii mei sunt aşa de înţepeniţi din cauza reumatismului, încît de abia mai pot trece strada".
Mult timp a stat el acolo şi a tras cu urechea la sunetul clopotelor. De departe se auzeau răsunînd pînă la el prin aerul îngheţat cîntecele de Crăciun. Se simţea slăbit şi bătrîn, şi curînd a adormit în fotoliu, lîngă fereastră. A avut un vis. Un înger a venit la el, şi toată camera a strălucit de lumină din cauza prezenţei lui.
"Ce-ţi doreşti, Grigore?" a întrebat îngerul. "Spune-mi, şi dorinţa îţi va fi împlinită".
Atunci Grigore a răspuns cu curaj: "Nu mă mai pot duce cu alţii la Casa lui Dumnezeu, şi de aceea te rog să faci ca Copilul Cristos să-mi facă aici o vizită".
"Mîine ţi se va împlini rugămintea", i-a promis îngerul, şi lumina a dispărut.
Grigore s-a trezit în zori. În timpul nopţii mai ninsese, totuşi Grigore nu avea timp să se uite afară. El nu se îndoia nici o clipă că visul i se va împlini şi că astăzi Îl va saluta pe Oaspetele său ceresc. Dar acum nu mai avea timp de pierdut. Erau mult prea multe de făcut. A măturat cu anevoie camera, a pus lemne în sobă şi a pus mîncarea puţină pe care o avea pe o faţă de masă albă ca zăpada. Voia să aprindă focul de abia cînd va fi venit oaspetele lui, şi numai după aceea să mănînce. Cînd totul a fost gata, s-a aşezat din nou la fereastră, şi-a pus mîna la ochi şi s-a uitat în susul şi în josul străzii.

Uite că venea cineva! Să fie oare...? Nu, nu era Copilul Cristos. Era doar băieţelul orbului care locuia în susul străzii. El înainta şchiopătînd cu picioarele goale prin zăpadă, şi cînd s-a apropiat, Grigore a văzut că el îşi apăsa ochii cu pumnii. Micuţul plîngea încetişor.
Cizmarul s-a aplecat pe fereastră.
"De ce plîngi, băiete?"
"Din cauza degerăturilor de la picioare: mă dor aşa de rău!"
"Atunci de ce mergi desculţ prin zăpadă?"
"Pentru că nu mai avem lemne şi mă duc să cumpăr cîteva".
"Dar unde îţi sunt ghetele?"
"Au rămas prea mici şi mă strîng".
"Atunci vino încoace, hai în dugheana mea! Ia pune-ţi piciorul pe bucata asta de piele! Aşa... acum avem măsura. Astăzi aştept un musafir, dar mîine o să-ţi termin ghetuţele. Vino după două zile! Nu, nu este nevoie să aduci bani. Tatăl tău este prietenul meu".
Ochii copilului străluceau printre lacrimi, şi el luat-o la fugă. Durerile erau uitate.
Între timp, soarele palid de iarnă era deja sus pe cer, dar musafirul încă tot nu venise. Grigore se tot uita în sus şi în jos pe stradă. Uite că venea cineva! Grigore s-a uitat încordat într-acolo, apoi a oftat dezamăgit. Era doar văduva de pe străduţa din spate care venea cu pîinea spre casă. Ea ieşise afară încă dis-de-dimineaţă ca să cerşească. Trecînd pe lîngă Grigore, i-a urat bună dimineaţa. Atunci, lui Grigore i-a venit în minte că-i cîrpise o pereche de ghete.
"Maria!" a strigat el. "De ce nu-ţi iei ghetele? Sunt gata de mult!"
"Nu pot să le plătesc, taică Grigore", a răspuns ea. "Am şase guri mici de hrănit. Mai bine vinde ghetele, ca să-ţi recuperezi plata pentru muncă. Pînă la topirea zăpezii trebuie să mai ţină astea". Ea se uita la ghetele scîlciate din picioare.
"Hai, ia-ţi ghetele, Maria!" i-a strigat Grigore şi i-a întins ghetele cîrpite. "Micuţii au mai mare nevoie de bani decît mine. Ia-le în Numele lui Isus - şi Dumnezeu să te binecuvînteze!"
Faţa obosită a văduvei s-a luminat. Lacrimi de recunoştinţă au început să curgă pe obrajii ei scofîlciţi. Ea i-a sărutat mîna şi l-a binecuvîntat înainte de a pleca mai departe. Soarele se pregătea să apună la vest, şi Copilul Cristos încă tot nu venise.
Acum, musafirul ceresc nici nu va mai veni... Poate că totul fusese doar un vis...
Tremurînd şi flămînd, bătrînul s-a uitat o ultimă dată pe stradă în jos.
Venea din nou cineva, dar nu era un copil cu faţa strălucitoare. Venea un drumeţ obosit, sprijinindu-se greu într-un băţ şi se uita cercetător la case. Era străin aici, şi Grigore i-a strigat: "Încotro, drumeţule?"
"La fiul meu din satul următor! Dar pînă acolo mai sunt opt kilometri, şi m-au cuprins setea şi frigul. Pot să mă odihnesc puţin în casa dumitale?"
"Sigur că da, intră!" a zis Grigore şi a deschis uşa. Drumeţul s-a lăsat istovit pe banca de lîngă soba rece. El tremura de frig şi avea degete învineţite de frig. Grigore a zis şovăind: "Aş aprinde focul, frate, dar aştept încă un musafir".
"Un musafir? Cine să mai vină aşa de tîrziu prin zăpada asta? Ah, ce mi-aş mai încălzi mîinile!"
Grigore s-a dus pentru ultima dată la fereastră. "Da, acum nu va mai veni", s-a gîndit el trist. "Visul m-a înşelat. Şi cum să nu-i dau eu acestui biet străin de mîncare şi să-l pun lîngă un foc cald?" Şi astfel, el a aprins focul, şi drumeţul şi-a revenit vizibil în faţa flăcărilor care dansau vesele.

"Îmi voi continua mîine călătoria", a murmurat el. "Dumnezeu să te binecuvînteze, prietene, pentru bunăvoinţa pe care ai arătat-o unui biet străin".
Grigore s-a culcat şi el, dar inima îi era grea. Oare îl înşelase îngerul? El a şoptit trist în întuneric: "De ce n-ai venit, Doamne? Te-am aşteptat toată ziua..."
Întunericul a părut din nou să fie inundat de căldură şi lumină, şi o voce a zis: "Dar am venit deja! Şi ce primire regală mi-ai făcut!"
Dintr-odată păreau să cînte în jurul lui nişte voci, şi el a auzit cuvintele:
"Eu am fost copilul cu picioarele desculţe,
Eu am fost văduva care plîngea pe stradă
şi Eu am fost străinul care a cerut pîine".

Verset cheie: Matei 25:40

Rugăciune:
Doamne, Tu vei veni astăzi şi la mine sub chipul multor oameni. Ajută-mă să-i iubesc pe alţii, să împart cu ei ce am, să-i servesc de dragul Tău, ştiind că o fac, în realitate, pentru Tine.

Subiect de meditare:
Tot ce spun sau fac unui alt om, spun sau fac pentru Isus. El mergea şontîc-şontîc pe stradă, pipăindu-şi drumul cu bastonul, ţinîndu-şi cu mîna liberă talerul de cerşetor şi clipind spre soare cu ochii aproape orbi. Era nespus de zdrenţăros, de murdar şi de istovit, şi părea să se fi rătăcit. La răscruce s-a oprit.
"Poate să mă conducă cineva în locul unde se află ‚Spitalul ceresc'?" a strigat el pe tonul plîngăreţ al unui cerşetor. Un copil l-a tras de mînecă şi l-a dus la poarta spitalului. El a ciocănit cu bastonul în poartă şi a cerut să fie lăsat înăuntru.
"Toate paturile sunt ocupate", a spus portarul.
"Atunci aştept în curte pînă se eliberează unul", a zis bietul Li. "Dar am nevoie să mănînc ceva, căci am mers foarte mulţi kilometri, nevăzînd înaintea mea decît praful de la picioarele mele, şi am tot cerşit de-a lungul drumului. Am fost pe drum zile întregi, şi toţi mi-au spus că aici voi găsi milă".
Portarul s-a îndepărtat tîrînd picioarele şi a adus medicul. Acesta s-a uitat cu atenţie la Li. Era adevărat că toate paturile erau ocupate. Totuşi, povestea cerşetorului cu lunga lui călătorie părea şi ea să fie adevărată. Picioarele îi erau atît de zgîriate, de pline de răni şi de bătătorite, şi el părea complet istovit.
"Aveţi grijă să fie spălat, şi apoi puneţi-i o saltea pe coridor!" a dat ordin medicul. Aşa a fost primit Li, şi pentru prima oară de mulţi ani, el a dormit pe o saltea şi a primit de trei ori pe zi mîncare gătită. Se simţea ca în cer, şi cîteva zile mai tîrziu a intrat plin de încredere în sala de operaţie, unde a fost operat de cataractă. Curînd după aceea i-au fost scoase bandajele şi i s-au dat nişte ochelari. Li putea să vadă!
Dar aceasta nu era totul! Încă din copilărie, Li nu mai cunoscuse dragostea. Crescuse ca un paria, un izgonit din societatea oamenilor. Şi atunci i se povestise despre "locul vindecării cereşti". Pe lîngă speranţa de a putea vedea din nou, acest nume ademenitor fusese cel care îl determinase să facă drumul lung şi obositor. Şi acum era acolo. În seara aceea, după ce şi-au mîncat orezul, pacienţii s-au strîns ca să cînte şi să-i asculte pe străinii care conduceau spitalul. Li a ascultat despre iubirea lui Dumnezeu, care a devenit

vizibilă în viaţa, moartea şi învierea lui Isus Cristos. Această iubire părea să fie exact cea pe care Li o căutase inconştient dintotdeauna. Aici găsise el lumină pentru viaţa lui - nu numai lumină pentru ochii lui, ci lumină pentru corp, suflet şi spirit. Aici se vindecase pe de-a întregul.

El a rămas multă vreme în spital. Putea din nou să vadă şi ar fi trebuit de fapt să fi plecat de mult. Îşi cedase patul său altui bolnav, dar a rămas prin apropiere. Dormea într-o anexă a spitalului şi trăia din munci mărunte pe care le făcea în perimetrul spitalului. Nu, el nu voia să plece de aici. Erau atîtea de învăţat, şi misionarii se bucurau de tot ceea ce înţelegea el. Ei sperau să-l poată pregăti cîndva ca evanghelist.

Totuşi, într-o zi, Li a anunţat dintr-odată că vrea să se întoarcă acasă la el.

La întrebarea, de ce vrea să plece şi ce intenţii are, el a răspuns evaziv. Misionarii voiau să ştie dacă se întoarce ca să anunţe Vestea Bună în satul său natal. Nu, pentru aceasta nu ştia destule lucruri, a răspuns el. Ştia doar că trebuie să plece; totuşi, într-o zi se va întoarce.

Cu o plecăciune respectuoasă, el şi-a luat rămas-bun într-o dimineaţă de la cei care lucrau în spital şi a plecat. Cei rămaşi în urmă se uitau trişti în urma lui, căci nu credeau că va mai reveni vreodată.

După multe săptămîni, Li a reapărut. Satul şi spitalul erau cufundate în tăcere, căci era anotimpul călduros, şi la ora aceasta era odihna de amiază. Deodată însă a răsunat pe asfalt zgomotul produs de multe bastoane, şi oamenii s-au trezit din somnul lor de după-amiază şi au alergat la poarta casei. Şi portarul spitalului a sărit în picioare şi s-a frecat la ochi. Apoi şi-a tras îngrozit răsuflarea şi a fugit să caute doctorul.

"Veniţi repede afară", a strigat el. "Ia uitaţi-vă! Toţi vor să intre la noi. Ce să facem cu toţi oamenii aceştia?"

Medicul a alergat la poartă. Soţia lui l-a urmat. Într-adevăr: Pe stradă venea Li cu un pas sigur, cu ochelarii pe nas. În mînă ţinea o frînghie, care fusese legată de încheietura mîinii unui cerşetor orb care îşi tîrîia picioarele în urma lui cu talerul şi cu un baston în cealaltă mînă. Frînghia de la încheietura mîinii lui era legată de încheietura mîinii altui cerşetor orb, şi apoi a altuia... Împreună erau vreo cincisprezece. Li pornise la drum cu trei sau patru foşti tovarăşi de cerşetorie, dar din satele prin care treceau li se mai alăturase cîte un tovarăş de suferinţă. Figurile triste, care mergeau poticnindu-se unul după altul, treziseră mila sătenilor, şi astfel primiseră de mîncare în timpul călătoriei.

"Trebuia să le spun şi lor!" a zis Li mîndru. "În fond, eu am găsit lumina!"

Ei s-au aşezat cu toţii la umbra unui pom din curtea spitalului şi au primit de mîncare. Din nefericire n-au putut fi toţi vindecaţi, dar toţi au auzit despre iubirea lui Isus, iar cîţiva au putut fi operaţi şi au văzut iarăşi, în timp ce alţii au primit un tratament care să le aline durerile. Aceasta a fost o perioadă încărcată şi grea pentru doctor şi pentru personal, dar ei nu s-au plîns. Li se întorsese, acesta era lucrul cel mai important. Şi el înţelesese cu siguranţă ceea ce a vrut Domnul să zică cînd a spus celor care Îl urmau: "Duceţi-vă în toată lumea şi anunţaţi tuturor oamenilor Vestea cea Bună!"

Dacă am aflat în Isus Cristos iubirea lui Dumnezeu, putem oare s-o păstrăm pentru noi? Am putea oare să nu vorbim despre ea tuturor prietenilor noştri care n-au înţeles pînă acum iubirea lui Dumnezeu?

Isus a spus că noi suntem lumina lumii. Prin noi vrea El să Se arate lumii. Dacă suntem întrebaţi de ce suntem altfel, atunci trebuie să fim gata să spunem ce a făcut Isus pentru noi.

Verset cheie: 1.Petru 3:15

Rugăciune:
Tată, Te rog pentru prietenii mei, mai întîi de toate pentru cei care nu se interesează de Isus şi nu vor să ştie nimic de iubirea Ta.
Arată-mi cum să-i aduc la lumina Ta.
Fă-mă fidel în rugăciune pentru ei.
Ajută-mă să scot în evidenţă prin viaţa mea iubirea lui Isus.
Dacă se iveşte ocazia, ajută-mă să le spun cum mi-ai schimbat Tu viaţa.

Subiect de meditare:
Gîndeşte-te la un prieten sau o prietenă care nu vrea să ştie nimic despre Isus. Propune-ţi să te rogi regulat pentru el sau ea, şi gîndeşte-te în ce mod îi poţi spune despre Isus.
Nicole petrecuse o minunată vacanţă de vară, cea mai frumoasă din viaţa ei. Acum, după întoarcerea ei acasă, stătea seară de seară în pat şi retrăia în gînd orele acelea vesele pline de fericire.
Într-o anumită privinţă nu fusese deloc vacanţă, ci şantier de lucru. Ei plecaseră cu două autocare prin Franţa şi Spania, traversaseră cu vaporul strîmtoarea Gibraltar şi debarcaseră apoi în nordul Africii. Ţinta lor era un spital misionar pe care voiau să-l renoveze. Peste noapte fuseseră găzduiţi în două saloane goale (pacienţii fuseseră trimişi acasă pentru o lună). Totul fusese organizat de conducătorul grupei lor de studiu biblic, şi împreună cu ei participaseră alte două grupe. Nicole îşi făcuse deci mulţi prieteni noi.
Dar ei nu lucraseră numai. La amiază, cînd nu puteau lucra din cauza căldurii, îşi puneau uneltele la o parte, îşi luau de mîncare, se urcau în autocare şi plecau spre plajă - una din plajele acelea întinse de pe ţărmul mării Mediterane, unde nisipul era prea fierbinte pentru a putea merge cu picioarele goale şi unde apa era aşa de liniştită şi de limpede, încît se puteau vedea pe fundul nisipos al mării cele mai mici scoici şi diatomee. Sau plecau ceva mai departe, spre vest, acolo unde valurile uriaşe ale Atlanticului se rostogoleau pe ţărm cu un zgomot bubuitor. Cînd se scăldau, valurile îi luau cu ele ca nişte păpuşi de cîrpe şi apoi îi aruncau din nou pe plajă.
Pe la ora 5 reîncepeau lucrul. Lui Nicole îi plăcea mai ales să vopsească dulapurile spitalului. Mai tîrziu luau cina în grădină şi contemplau minunatele apusuri de soare deasupra mării. După aceea se adunau într-un cerc mare sau în grupe mai mici ca să discute despre anumite teme sau să citească împreună din Biblie. Uneori venea şi un membru al personalului spitalului şi le povestea scene din munca spitalului misionar.
Nicole nu putea să uite unele dintre aceste relatări. Ce greu putea fi, îşi zicea ea, să devii creştin şi apoi să ţi se rupă Biblia, sau să fii aruncat în închisoare doar pentru crima de a fi creştin! Şi apoi sărăcia aceea. Ce suferinţă pentru o mamă să-şi vadă bebeluşul flămînd şi să nu aibă bani ca să cumpere lapte! Ce se putea face pentru a o ajuta?
Într-o seară, unul dintre misionari povestise despre taberele de vară pe care le organizau pentru unii dintre aceşti copii din împrejurime. În fiecare săptămînă venea o altă grupă de vîrstă. Înainte de amiază aveau lecţii biblice, iar după-amiază se duceau pe plajă. Doar

puţini copii se puteau lăuda că posedă un costum de baie, astfel că deseori trebuiau să se scalde pe rînd, împrumutînd unul altuia cele cîteva costume disponibile.
Nouă luni mai tîrziu, la începutul trimestrului de vară, Nicole a avut o idee strălucită.
O lună mai tîrziu, misionara responsabilă cu conducerea taberelor de vară a vorbit cu copiii. Ei au ascultat-o, şi feţele li se posomorau tot mai mult.
"Încercaţi cu toţii să aduceţi ceva în care să vă puteţi scălda", a zis ea. "Vechile costume de baie s-au uzat. Din cele de anul trecut n-a mai prea rămas nimic. Dacă nu puteţi să vă procuraţi aşa ceva, nu veţi putea să vă scăldaţi. Voi, cei mici, n-aţi putea să faceţi baie în chiloţi?"
Dar fetiţele s-au arătat profund şocate. Să înoate în chiloţi? Cînd aveai deja şapte ani? Nu, aşa ceva era imposibil.
Problema părea de nerezolvat. Costumele de baie erau îngrozitor de scumpe. Cu banii pentru un asemenea costum putea o familie să tră-iască o săptămînă întreagă! Ca urmare, copiii au plecat trişti acasă, iar responsabilii taberei s-au rugat cu privire la lucrul acesta.
Şi atunci a sosit complet neaşteptat pachetul, iar în scrisoarea însoţitoare scria:
"Poate că nu vă mai amintiţi de mine. Am luat parte împreună cu dumneavoastră la şantierul de lucru de anul trecut. Într-o seară ne-aţi povestit despre tabăra dumneavoastră de copii. Pur şi simplu n-am putut uita că aceşti copii trebuie să se scalde cu schimbul pentru că nu au destule costume de baie. La începutul acestui trimestru, am văzut că multe dintre prietenele mele şi-au cumpărat costume noi de baie. Atunci le-am întrebat ce-au făcut cu cele vechi. Le-am povestit de copiii dumneavoastră, şi atunci o jumătate de clasă mi-au adus costumele şi slipii vechi de baie. Acum vi-i trimitem cu multe salutări".
Scrisoarea era semnată simplu "Nicky".

Oh, Nicky, aş fi vrut să auzi strigătul de bucurie pe care l-au scos copiii cînd au văzut conţinutul pachetului! A durat cîtva timp pînă ce s-au liniştit. Aş fi vrut să poţi vedea cum săreau pe plajă în costumele lor multicolore sau cum ascultau cu atenţie povestirile biblice pe care li le spuneam, sau cum cîntau! Aş fi dorit să vezi mirarea din ochii lor cînd le-am povestit cum ne rugasem pentru costumele lor de baie!
Cu siguranţă că ai fi văzut şi tu că s-a meritat toată osteneala pe care ţi-ai dat-o cu pachetul şi taxele mari poştale. Mulţumesc, Nicky!

Verset cheie: Ioan 10:16

Rugăciune:
Tată din cer, uneori am impresia că trebuia să dau ajutor în anumite situaţii. Totuşi, adesea se pare că nu peste mult timp am uitat din nou.
Ajută-mă ca nu numai să observ că oamenii au nevoie de mine, ci să şi ajut în- tr-adevăr.
Şi ajută-mă să nu mă uit numai la nevoile din jurul meu, ci să am ochi şi pentru nevoile din toată lumea.

Subiect de meditare:
Cînd îi ajutăm pe alţii, nu observăm totdeauna că s-a meritat efortul nostru. Totuşi, chiar şi cea mai neînsemnată faptă de întrajutorare poate avea efecte deosebite. Următoarea istorie s-a petrecut înainte cu mulţi ani în Siria. O tînără pereche de americani s-a stabilit într-un ţinut agricol şi a început să anunţe Vestea Bună. Ciobanii şi ţăranii care locuiau în

acest ţinut se rugau lui Dumnezeu. Totuşi, ei nu cunoşteau nici Biblia, nici nu auzi-seră vreodată că păcatele lor puteau fi iertate din cauză că Isus murise pentru ei. Ei erau foarte uimiţi de acest mesaj, şi în fiecare seară cînd se întorceau obosiţi, transpiraţi şi murdari de pe ogoarele lor, se aşezau în jurul lui Ralph şi-l ascultau cum le explica Biblia. Mulţi au crezut în ceea ce au auzit şi L-au rugat pe Spiritul Sfînt să vină în viaţa lor. Într-o seară, Ralph a vorbit despre marea iubire a lui Dumnezeu care L-a trimis pe Isus în lume şi despre iubirea lui Isus care Şi-a dat viaţa pentru oameni. Atunci cineva a întrebat: "Dar ce putem noi să-I dăm lui Dumnezeu ca să-I arătăm că-L iubim?"

"Nu avem decît foarte puţini bani", au răspuns unii, "şi de aceşti puţini bani avem nevoie pentru unelte şi pentru sămînţă. Noi toţi trăim din produsele ogoarelor şi turmelor noastre, şi suntem săraci. Uneori în timpul iernii nici nu avem pîine pentru copiii noştri. Ce-am putea deci să-I dăm lui Dumnezeu?"

Ralph a deschis Biblia la cartea Maleahi şi a citit cum a poruncit Dumnezeu cu mult timp înainte poporului Său să dea a zecea parte din tot ceea ce aveau pentru lucrarea lui Dumnezeu. Totuşi, după aceea oamenii au devenit lacomi şi au păstrat totul pentru ei, şi de aceea profetul Maleahi a trebuit să le spună din însărcinarea lui Dumnezeu: "Aduceţi a zecea parte din recolta voastră în templul Meu, pentru ca preoţii să aibă de mîncare. Să nu vă temeţi că veţi suferi pe urmă lipsuri! Luaţi-Mă pe cuvînt, şi veţi vedea că vă voi copleşi cu binecuvîntare!"

Ascultătorii se uitau unul la altul. "O zecime din grînele noastre, din ouăle noastre, din fructele noastre, din turmele noastre?" întrebau ei şovăind. "Şi dacă nu ne mai rămîne atunci suficient pentru noi înşine?"

"Ce scrie în verset?" a întrebat Ralph.

"Scrie că Dumnezeu ne va copleşi cu binecuvîntare... Sună bine... Dar oare este adevărat?"

"Încercaţi, şi veţi vedea!" le-a propus Ralph.

Deci, ei au încercat. Fiecare a adus la Ralph a zecea parte din produse, pe care el le-a cumpărat pentru propria lui folosinţă sau ca să le revîndă în oraşul cel mai apropiat, punînd deoparte banii. Curînd s-a strîns destul ca să cumpere material de construcţie şi să poată clădi o bisericuţă, unde să se strîngă pentru serviciul divin. În tot satul domnea o mare bucurie, şi oamenilor le venea uşor să dea. Doreau fierbinte să se ducă şi în satele învecinate şi să spună acolo despre Salvatorul lor. Totuşi, nu se puteau despărţi de ogoarele şi turmele lor. Atunci s-au gîndit: Dacă vom continua să economisim bani, poate că vom fi în stare să trimitem pe cineva din mijlocul nostru ca mesager al nostru în satele învecinate.

Şi astfel micile lor economii au început din nou să crească.

După aceea însă a venit o secetă, şi darurile s-au împuţinat. Şi bucuria din bisericuţă s-a stins treptat, iar conducătorii bisericii îşi făceau griji.

Şi altcineva îşi făcea griji. Într-o mică gospodărie din apropiere locuia o văduvă. Soţul ei murise de febră tifoidă, şi astfel rămăsese singură cu trei copii mici. Viaţa era aspră, totuşi avea o bucată de pămînt, o capră şi vreo treizeci de găini, ceea ce-i permitea să trăiască oarecum. În anii trecuţi Îl cunoscuse totuşi pe Cristos, Îi predase viaţa, şi totul se schimbase de cînd putea să vină la El în rugăciune cu îngrijorările ei.

A fost o zi fericită cînd ea a constatat într-o zi că găina ei albă clocea vreo zece ouă. A vrut imediat să pună deoparte un ou pentru Dumnezeu, dar apoi s-a gîndit: "Mai bine să-I dau lui Dumnezeu un pui decît un ou".

Cîtva timp mai tîrziu au ieşit din găoace zece puişori galbeni minunaţi. Ea a luat imediat unul dintre ei şi i-a legat un fir de lînă în jurul unui picior.
"Ce faci acolo?" a întrebat-o Maria, fiica ei de nouă ani.
"Puiul acesta este al Domnului", a răspuns mama. "Trebuie să avem grijă de el în mod special".
Puii au crescut, şi Mariei îi plăceau toţi.
"Cînd vrei să-I dai lui Dumnezeu puiul Său, mami?" a întrebat ea.
"Încă nu, fata mea. Trebuie să mai crească. E mai bine ca Domnul să primească o găină decît un pui".
Curînd, ele au observat ceva ciudat. Toţi puii au crescut bine, dar puiul Domnului era mai sănătos şi mai puternic decît toţi ceilalţi. Era cu adevărat un pui clasa întîi cu o carne tare şi cu pene albe ca zăpada. Maria se bucura, căci i se părea corect ca Dumnezeu să aibă cel mai frumos pui. Dar mama ei nu era deloc încîntată. În acest an secetos, pe cîmp nu se făcuse aproape nimic. Grîul era slab, roşile arătau jalnic. Cu puiul Domnului ar fi putut obţine la piaţă un preţ foarte bun.
"Cum am putut să fiu atît de proastă şi să-i leg în jurul piciorului firul de lînă?" spunea ea de mai multe ori pe zi. "Domnul Ralph a vorbit de a zecea parte. Nu contează care anume dintre ei. Aş fi putut să dau Domnului şi puiul acela slab şi cafeniu de acolo. Nimeni n-ar fi observat ceva".
Întreaga chestiune o preocupa în aşa măsură, încît s-a dus într-o duminică dimineaţa la coteţul puilor, a luat jos firul de lînă de pe piciorul puiului care era destinat lui Dumnezeu şi l-a legat de piciorul puiului mai slab. Apoi şi-a aruncat vălul pe cap, şi-a îmbrăcat cei trei copii cu hainele cele mai frumoase şi a plecat cu ei la bisericuţă, căci era ora serviciului divin de dimineaţă.
În această duminică au luat Cina la sfîrşitul serviciului divin. Un creştin sirian s-a dus la masa simplă de lemn unde se găsea pîine şi vin în amintirea corpului şi sîngelui Domnului Isus. Înainte de a invita pe cei din adunare să vină în faţă şi să ia Cina, a dat tonul unui vechi coral care fusese tradus din engleză în arabă:
"Eu pentru voi muri,
Pe cruce răstignit,
Şi singur Mă jertfii,
De nimenea silit.
V-am dat ca viaţă, viaţa Mea,
Ce faceţi voi din ea?
V-am smuls din moarte şi necaz,
Dar voi ce-Mi faceţi azi?"
Fiecare strofă se termina cu această întrebare. Dar, înainte ca adunarea să fi terminat de intonat cîntarea, s-a făcut agitaţie în partea din spate a bisericii. Văduva a venit în faţă. Îşi îngropase faţa în mîini, plîngea şi spunea ceva care, din cauza hohotelor de plîns, nu se putea înţelege. Oricît de tare s-au străduit oamenii, nici unul n-a putut să înţeleagă ce zicea ea. Se înţelegeau doar două cuvinte care reveneau tot mereu: "Puiul Domnului! Puiul Domnului!"
Maria a fost cea care a putut explica în cele din urmă adunării ce se întîmplase cu mama ei. Ea şi-a uitat toată timiditatea, a alergat în faţă şi şi-a pus braţul în jurul mamei.

"Ea spune: ‚Aşteptaţi!'", a şoptit Maria. "Aşteptaţi pînă se duce acasă. Vrea să lege din nou firul de lînă la piciorul puiului Domnului. Zice că nu poate lua pîinea şi vinul pînă n-a rezolvat mai întîi asta".
Nimeni n-a rîs cînd a auzit. Oamenii au înţeles ce se întîmplase. Văduva şi-a ridicat faţa plînsă. "El a dat aşa de mult pentru mine", a şoptit ea. "Dar eu am vrut să-I dau ce-am avut mai rău. Cum să serbez atunci amintirea morţii Sale? Aşteptaţi! Aşteptaţi, vă rog... Vreau să-I dau ce am mai bun".
Acum s-au ridicat şi alţii în picioare, fără să zică nimic. Spiritul lui Dumnezeu lucra la inimile lor.
"Frate Ralph", a zis unul, "şi eu vreau să mă duc acasă. N-am predat a zecea parte din grîne. Cum pot atunci să serbez ceea ce a făcut Isus pentru mine?"
"Şi eu", a murmurat altul, "m-am temut de secetă. De multe săptămîni n-am mai dat Domnului lapte".
"Fraţi şi surori", a strigat altul, "sunt de părere că astăzi nu mai putem lua Cina. Poate că mulţi dintre noi trebuie să mergem mai întîi acasă. Să ne strîngem din nou în această seară".
Toţi au fost de acord, şi membrii adunării s-au despărţit în tăcere.
În această după-amiază, Ralph n-a avut nici un minut liniştit. Membrii bisericii au făcut coadă la uşă cu ofrandele lor. Seara, biserica a fost arhiplină. Bucuria şi veselia reveniseră în sat. Cristos părea să fie din nou aproape, iar oamenii erau fericiţi. Şi Mariam a venit împreună cu mama ei la serviciul religios. Ochii văduvei erau strălucitori de lacrimi cînd îşi amintea de iubirea Domnului care dăduse totul pentru ea. Ei au cîntat împreună ultima strofă a cîntării:
"Am suferit nespus,
Cununi de spini pe cap,
Şi coasta mi-au împuns,
Din moarte să vă scap.
Am suferit atunci la voi,
Dar ce-Mi făcut-aţi voi?
Acum vă-ntreb, în mila Mea,
Urma-Mi-veţi tot aşa?".
Şi acolo, în curtea micii gospodării a văduvei, puiul Domnului mergea ţanţoş de colo-colo, iar de piciorul lui era prins un nou fir de lînă.

Verset cheie: Fapte 20:35

Rugăciune:
Îţi mulţumim, Tată din cer, pentru toate lucrurile bune pe care ni le-ai dăruit şi ni le dăruieşti zilnic. Îţi mulţumim că L-ai dat la moarte pentru noi pe Fiul Tău, astfel ca noi să fim cu Tine toată eternitatea.
Fă-ne gata să împărţim cu alţii darurile pe care ni le-ai încredinţat.

Subiect de meditare:
Încă niciodată n-a omis Dumnezeu să-i binecuvînteze pe oamenii care Îi aduc sacrificii - timpul lor, banii lor, muncă şi osteneală, ba uneori chiar viaţa. Fireşte că Dumnezeu nu binecuvîntează totdeauna aşa cum ne-am aştepta.

Cine vrea să dea ceva lui Dumnezeu, trebuie s-o facă în mod liber şi de bunăvoie, din iubire. El trebuie să facă lucrul acesta fără să aştepte o răsplată. Şi totuşi, poate să se încreadă în faptul că Dumnezeu îl va răsplăti - la timpul Său şi în felul Său.